

Bolestan sam. Žile mi bubnjaju u slepoočnicama. Osećam ceo nervni sistem, svaki pojedinačni živac. Premrežile su mi mozak. Stežu me, bolno pulsiraju. Usne ispucale, kao da danima nisam okusio ni kap vode.

Pre samo par minuta, dosađujući se, gledao sam u kamenu pustinju. Sad, okrenem li glavu, predeo se pomera sa mnom. Klizi, poput glasa na starom video-snimku.

Ne znam gde sam zaradio bolest. Možda kad smo prelazili Naserovo jezero. Na egipatskoj strani bila je velika gungula, žurno smo se pakovali da nabavimo karte za trajekt. Sećam se da me je na vašarištu ophrvala žeđ, pio sam iz glinenog krčaga namenjenog prolaznicima. Možda je baš od te vode, zelene vode jezera.

A može se pretpostaviti da sam se zarazio još u Abuji. Odseo sam u vlažnoj sobi jeftinog hotela. Malter je otpadao sa plafona, nije bilo mreža protiv komaraca ni na prozoru ni nad krevetom. Više stotina gamadi sisalo mi je krv cele noći, napolju je teškim hukom bučalo kišno doba godine.

Inače, mogao sam da se zarazim i vazduhom u Kinšasi, Mom-basi ili Adenu.

Od bubašvaba koje su gmizale po meni u hotelskoj sobi, od rukovanja, krila ljubavnica; u tropskom pojasu sve je zarazno.

Ko ovde živi, zna, bolest ne može da se izbegne. Zna, ma koliko da mu je organizam čeličan, kontinent će ga kad-tad načeti.

Postoje, naravno, preventivni lekovi, ali su im kontraindikacije toliko bolne da čovek prestaje da ih uzima, i to ne zbog neodgovornosti. Ko još može na četrdeset i pet stepeni da podnosi stalnu mučninu, nagon za povraćanjem dok su nepca već suva kao papir, a vreo, vlažan vazduh toliko žari pluća da ti se čini da udišeš vatru?